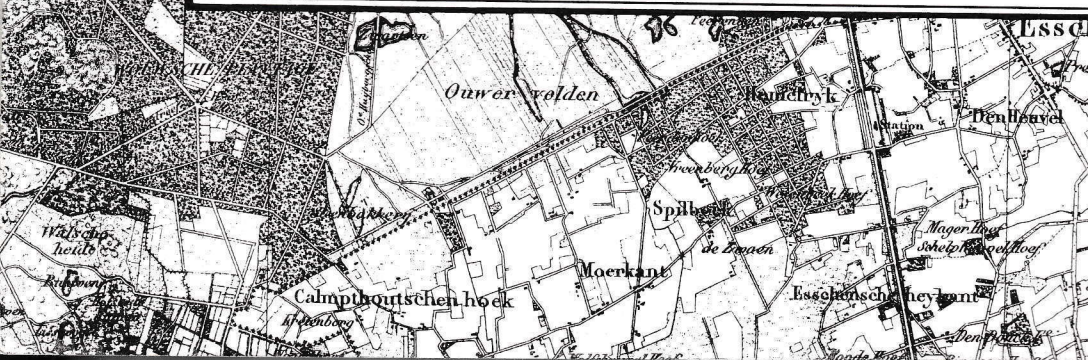

heemkunde kring
DE VIERSCHAER
WOUW

Wouw in de Tweede Wereldoorlog

1944

I

Nu is bijna voleind dit schrikbewind,
Maar wel zijn wreed en fel de laatste slagen
Op 't volk, dat weerloos lijdt en toch kan dragen,
Wat nog het harde hart des vijands zint.

De vijand die wel weet dat hij niet wint
En die het eind ziet naad'ren zijner dagen,
En die zijn tomeloze haat en plagen
Veelvoudig op zijn terugweg wedervindt.

Want onze wraak zal zijn gelijk een vuur
Dat hem een brand onblusbaar heeft ontstoken.
Hoe goed zal zijn dat onontkoombaar uur.

Waarop het volk, nu nog in smart beloken,
Zich zal verheffen, als een stalen muur,
De tyrannie met bloed zal zijn gewroken.

II

Nu gaan we afscheid nemen van den "Leider".
Haast is zijn tijd voorbij en moet hij gaan,
Hoe zoet was toch die kort, korte waan,
Dat hij zich voor kon doen als 's volks Bevrijder.

Weldra gaat macht voorbij. Geen ras-Germaan,
Geen zwarthermd-fokstier en geen Joodbestrijder

Was, als onze goede ou-baas Mussert blijder,
Toen hij werd aangediend als 's volks kompaan.

Seys-Inquart en ook Christiansen bleven,
En Toontjes macht was slechts een hersenschim
'n Zoethoudertje... Hou Zee... dat is om 't even.

Hij was er blij mee... Ai, dat schoon begin
Is wel zeer snel verschrompeld en verdord.
Het volk leeft lang... een N.S.B.-er kort.

III

Een N.S.B.-er spreekt:

Nu wilde ik liever hier vandaan
En kruipen gaan, en kruipen gaan,
Bij mijnen lieven leider.
Mijn leven wordt toch, waar ik toef,
Voor mijn behoef wel veel te droef,
Mijn doodsangst immer wijder.

Doch 't wordt mij, lacie, niet gevraagd,
Of 't mij behaagt, of 't mij behaagt,
In zo'n groot leed te leven.
En schoon mijn tranend'oog al niet
Mijn Leider ziet, waarheen hij vliedt,
Toch moet ik verder streven.

Maar wie zal keren het droef gemoed
Dat schreien doet, dat schreien doet
Om eindelijk erbarmen?
Och, of nu toch mijn Leider kwam

En 't stamboeknummer medenam
Om zich in 't hooi te waren.

IV

Ik zie de kruisen op de eindeloze velden,
Met armen, die zich strekken, stom, devoot.
En stille, smalle paden, ongetelde,
Als wandelgangen van den groten Dood.

De pijnen, die de zwijgenden eens kwelden,
Zijn nu vergaan tot stilte, stoorloos groot.
En tranen, die uit starende ogen welden
Zijn opgedroogd in stervensavondrood.

Maar ach, de tranen van die achterbleven,
Vloeien nog steeds, een brede jammerstroom
En onze kruisen staan niet opgeheven,
Maar drukken ons terneer als 'n boze droom
Waarin onz'stomme jammerklachten beven.
Heer wat is toch de zin van dood en leven?

*Uit: Afscheid van Adolf en Antoon, hekeldichten. Een bundeltje dat
verscheen 'ter herinnering voor het nageslacht'. Jan van Gastel stelde
dit bundeltje tot onze beschikking.*

